

Er der et skib til Nico?:

Nico drev langs havnen i det lune forårsvejr. Muligheden for at made en fælle fra søen og blive inviteret på lidt spiseligt om bord var altid til stede her. Havnen var som en markedsplads, hvor bod ved bod viste sine tombolagevinster frem. For den ubefæstede og for Nico, der ikke havde midler til en ny trækning, udlevede den bestandig sin tiltrækning. En nederlandsk kuf med blomster i dækshusets vinduer skænkede han ikke større opmærksomhed. Hollandske skippere var ikke af de mest gæstfri. En russisk damper, som lastede kreaturkroppe, var ikke meget bedre. Dens skilte med »Adgang forbudt» virkede som en knyttet næve, der truede ad ham. Synet af de mange kreaturkroppe, der kom lige fra fryseboxene, gav hans tanker en bestemt retning. Han havde spist en halvkrans til morgen og var ikke sulten i almindelig forstand. Men i den senere tid forfulgte tanken om varm middagsmad ham i tide og utide. Oksesteg med tyk sovs var selv til søs en herreret. Et øjeblik lod han sig opsluge af duftende minder. Den hede mættende lugt fra kabyssen. Osen af smeltet fedt. Flæskesteg. Franske kartofler. Og en god kop kaffe. Ikke det elendige pjask, man fik serveret på kaffebarerne. Alt det var han stukket af fra.

Det viser sig, at Nico faktisk er stukket af fra sin tjans, og selskabets skibe ligger også i havn:

Han gik og fik en slags medlidenhed med sig selv. Skønt han ikke holdt af at vedgå sig det, længtes han tilbage til den tid på søen. Livet ombord på en damper bød på så mange fordele. Man behøvede aldrig at gøre sig spekulationer om den nære fremtid. En soldats velordnede tilværelse. Penge på lommen. Nu var alle sunde lukket for ham. Ingen søfartsbog, ingen afmønstring, ingen papirer. En dom for rømning hængende over hovedet! Måske var hans navn allerede på listen over eftersøgte personer? Han kunne ikke melde sig til folkeregisteret, kunne ikke tage sig et værelse i byen, kunne ikke søge sig en plads! Kunne ingenting. Han var slået ud. Færdig!

... Nico holdt sig af gode grunde på afstand af dette selskabs skibe (red.: hvor han tidligere havde haft hyre). Et glimt af en styrmands blanke knapper var nok til, at hjertet sprang ham op i halsen. Alligevel tiltrak netop dette sted ham, som brandtomten tiltrækker pyromanen. Her bankede havets puls, fjerne lande kom nær og verden åbnede sig for ham. Udenlandske pakkassers påskrifter klang som fremmedartede fyndord...

I desperation sniger Nico sig ombord på en båd, der graver mudder op for havnen;

Der var folk om bord på muddermaskinen. Her var en sidste udvej for at bjerge sig en gang middagsmad, hvis man indfandt sig i tide. Hans trin rungede hult mod de grå stålplanker, da han gik over dækket. Overalt lå der flager af indtørret mudder. Han trak op i bukserne for at skåne opslagene. De bar endnu præg af tidligere velstand. Nico rykkede sky tilbage og kom med en undvigende forklaring. Muligheden af at lade sig forhøre under falsk navn foresvævede ham et øjeblik. Nej, en mand uden papirer, var dømt til undergang. Han undskyldte ulejligheden og smilte forekommende. Han kunne altid smile. Det var sådan et hemmeligt våben, han havde i baghånd. Det havde reddet ham i mange kritiske situationer. Han sagde høfligt farvel og gik fløjtende sin vej. Den lille mand blev stående og lyttede til trinene hen over dækket. Han havde været i færd med at dække sig et frokostbord og genoptog nu sin afbrudte syssel. Nico satte sig mismodig på molens yderste kant med benene dinglede ud over vandet. Ikke et ordentligt fartøj inden for synsvidde!

Kilde: Knud Vandmose Larsen - Er der et skib til Nico?, 1953